

Taizé-Catalunya 2015: una amistat que perdura

El 16 de maig la Delegació de Joventut d'Urgell va participar en la trobada de Pregària de Taizé a Catalunya, oberta a totes les generacions, *Taizé-Catalunya 2015: una amistat que perdura*, que es va celebrar al Seminari Conciliar de Barcelona, i a la pregària d'acció de gràcies que es va dur a terme a l'església de Santa Maria del Mar de la mateixa ciutat.

GLOSSA

Servir la comunitat

Diumenge al matí. Arribo a la parròquia d'un barri. Em disposo a substituir-ne el rector, pendent de passar pel quiròfan, en la missa de les nou del matí. Feia anys que no entrava en aquella església. Sorpren la netedat i l'ordre dominant en totes les dependències. Les cartelleres abunden en informació actualitzada. Un grup de seglars i una religiosa que tenen cura d'aquesta celebració em posen al corrent. Cadascú m'exposa la seva responsabilitat: direcció de cants, interpretació de la música a l'orgue, recerca de lectors, control de megafonia, elaboració i gestió del *powerpoint*, organització de la recaptada, sagristia i preparació de l'altar... Comença la celebració amb una assistència notable. El ritme és àgil. Tothom sap quan ha d'intervenir i ho fa amb un cert domini del servei encomanat. La participació en els cants és nodrida. Tot i ser aliè a la comunitat parroquial, em sento acollit i esperonat. Convocats per Jesús, estem celebrant el diumenge i ho fem amb joia, sense perdre el sentit profund de la trobada. És una comunitat que celebra la fe i que implica els seus membres. Després m'assabento que, entorn d'un actiu consell parroquial, funciona un grup de

Càritas, de litúrgia, de formació, d'economia...

Aquesta comunitat parroquial no és única. Són moltes més, situades arreu, les que han aconseguit una implicació dels laics i les laiques que les integren. Bona tasca la dels seus pastors, promovent i animant aquesta participació. Bona resposta la del laicat, que se sent cridat a col·laborar amb els pastors per servir la comunitat, per donar-li vitalitat i fer-la créixer, aportant el bon fer de cadascú, segons les necessitats i crides del moment, la pròpia vocació i les aptituds i els dons personals. Un testimoni de fe, de resposta a les exigències de la fe, i de lliurament a la comunitat que esdevé treball pel Regne. Un acte d'amor que té el centre i l'ànima en l'eucaristia i que depèn de la unió personal i comunitària amb Crist. «Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixem en tot vers el Crist, que és el cap. Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,15-16).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Instrucció Pastoral «Església, servidora dels pobres» (I)

Seguint la crida del Sant Pare Francesc a concretar els grans principis socials, perquè no siguin meres generalitats que no interpel·len ningú, l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola acaba d'aprovar i fer pública la Instrucció Pastoral, «Església, servidora dels pobres» (abril 2015). En aquest document, els bisbes volem compartir, amb els fidels i amb els qui desitgin escoltar la nostra veu, la preocupació davant el sofriment generat per la greu crisi econòmica, social i moral que afecta la societat espanyola i, alhora, compartir la nostra esperança pel testimoniatge de tants membres de l'Església que han ofert el millor de les seves vides per tal d'atendre els qui més patien les conseqüències de la crisi. A la conclusió de la Instrucció, els Bisbes demanem perdó, pels moments en què no hem sabut respondre amb promptitud els clams dels més febles i necessitats.

Estructurada en quatre parts, que aniré comentant en aquestes comunicacions, la Instrucció Pastoral comença analitzant la situació social actual (1) i els factors que estan en el seu origen i ho expliquen (2).

Seguidament s'enumeren els principis de la Doctrina social de l'Església que il·luminen la realitat (3) i s'ofereixen unes propostes des de la fe (4).

A la PRIMERA PART, dedicada a descriure la situació social, la Instrucció es fixa en els nous pobres i les noves pobreses, de manera especial la pobresa que pateixen en primer lloc, les famílies colpejades per la crisi, i concreta en els joves sense feina, la pobresa infantil, ancians oblidats o dones afectades per la penúria econòmica. Pobresa en el món rural i de la mar, i es posa especial èmfasi en la pobresa originada per l'emigració.

També s'hi assenyalava la corrupció (cosa que ens interpel·la especialment a Urgell i Andorra), que defineix com un mal moral, l'origen del qual és la cobdícia financera i l'avarícia personal. Les situacions de corrupció provoquen alarma social, alteren el funcionament de l'economia, impedeixen la competència lleial i encareixen els serveis. La Instrucció denuncia que la corrupció és una greu ofensa a la nostra societat, és una conducta èticament reprovable i és un greu pecat. La necessària regeneració personal i social vindrà per una major estima del bé comú, que s'origina en les virtuts morals i socials, s'enforteix amb la fe i es fa visible en l'amor al proïsme. Hem de recordar el que el Papa Francesc anomena els 3 no: NO a la nova idolatria dels diners (*Evangelii gaudium*, nn. 55-56), NO a un diner que governa enlloc de servir (EG, nn. 57-58) i NO a la desigualtat que genera violència (EG, nn. 59-60).

Tant les noves pobreses com la corrupció estan facilitades per l'empoobriment espiritual, quan el comportament moral de les persones ve danyat per la indiferència religiosa, l'oblit de Déu o la despreocupació pel destí transcendent de l'ésser humà. Hem d'insistir que la crisi econòmica i financera sempre té un rerefons ètic i espiritual.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

► **JAUME FONTBONA**

Fer visible la Bíblia

«**C**al que el llibre que conté la paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor en el temple cristià» (*Verbum Domini*, 68). En aquesta línia, l'Associació Bíblica de Catalunya i el Centre de Pastoral Litúrgica (www.cpl.es) han fet una nova edició de la Sagrada Escripura, que han anomenat *Bíblia de la Comunitat* (BCom), perquè qualsevol comunitat pugui posar-la al centre de la seva existència i convivència. El text és de la BCI i compta amb 21 il·lustracions de l'artista Perico Pastor. Mn. Jaume Fontbona és president del CPL.

Per què es crea i quina novetat aporta aquesta edició?

La centralitat de la Paraula s'ha de fer visible com ho és el Santíssim Sagrament. I millor fer-ho simultàniament. És una idea suggerida per Benet XVI. Per això, té tres trets que la fan singular: el format gran, les il·lustracions i el text.

És curiós que un agnòstic com Perico Pastor hagi dibuixat ja quatre Bíblies...

La Bíblia sempre impacta i no deixa ningú indiferent. Pastor l'ha llegida de dalt a baix i n'ha quedat tocat. Així les il·lustracions acompanyen bé la força del text. La paraula de Déu apareix amb molta força, la del text i la de la il·lustració. La fe es fa relat i també imatge.

En què ajudarà i per a qui està pensada?

Per a les celebracions de la Paraula i les vetlles de pregària entorn de la Paraula. I a la catequesi, amb la seva sola presència, els infants copsaran la centralitat de la Paraula. Les persones que s'acosten a la capella del Santíssim trobaran la Paraula per a ser llegida, meditada, contemplada i pregada. A les nostres llars pot servir perquè els qui hi viuen resin amb la paraula de Déu i es preparin a rebre-la com a aliment en l'Eucaristia.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel desesperat

Senyor, t'ho demano, dóna-li llum, perquè s'hi vegi en la profunditat fosca de la seva temptació.

Dóna-li el teu amor, perquè pugui entreveure, si més no, les riqueses que tu has preparat per a nosaltres.

Infon-li l'Esperit Sant, perquè pugui comprendre que tens necessitat d'ell i que l'estimes, i que té una missió encara a la vida: la de transmetre l'amor i la misericòrdia que tens per ell a persones que també el necessiten.

Dóna-li l'esperança en el futur. Deixa'l viure, Senyor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

El mito de la familia instantánea

La creació de una nueva familia por una persona separada o divorciada crea situaciones potencialmente delicadas e incluso conflictivas, al unir hijos de diversos matrimonios que no tienen entre ellos vínculos de sangre.

Habitualmente, los hijos van más lentos que los padres en la construcción de sus relaciones mutuas con los nuevos hermanos y con el nuevo padre. Razones tienen, ya que poco menos que súbitamente, un día se encuentran con unos padres nuevos, a los que deben obediencia, respeto y cariño. Durante un tiempo, más o menos largo según sea la personalidad de cada hijo, el nuevo adulto y los nuevos niños incorporados a la familia estarán finalmente observados y escudriñados por ojos infantiles. En ambas partes de la familia reconstruida habrá curiosidad de mutuo conocimiento.

Así, amigo lector, es fácil entender que todo este proceso de creación de vínculos precisa su tiempo y no se puede realizar de manera instantánea.

Lo erróneo es forzar unas relaciones basadas en el desconocimiento mutuo que, luego, demostrarán ser ficticias. En otras palabras: no porque varias personas estén juntas bajo un mismo techo ya forman una familia. No existe, por tanto, la *familia instantánea*. Es un mito a erradicar.

Y ahora le brindo un consejo importante para armonizar las dos partes de la familia en una nueva estructura familiar: hacer a los hijos partícipes de la historia de cómo se llegó a formar la nueva pareja.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y la Eucaristía

Uno de los aspectos más destacados de la vida de san Francisco de Asís es su opción por la pobreza y por los pobres. Es admirable su radicalidad en la manera de vivir esta dimensión del Evangelio.

Frente a diversos grupos de su tiempo, Francisco devuelve a lo material su dignidad al reconocer que está íntimamente ligado a lo Eterno. Así redescubre el valor de la Eucaristía. En su tiempo apenas se veneraba la Presencia eucarística después de la celebración.

Pero él, enamorado de la humanidad de Jesús, siente la necesidad de reverenciar esa Presencia misteriosa. ¿Qué hay más pobre que un pedazo de pan? Por eso Dios se hace presente ahí, a través de un gesto sacramental. La pobreza del pan es el contrapunto que resalta la grandeza divina. La pobreza es una pedagogía que nos permite vislumbrar la Presencia divina allí donde ninguna grandeza humana la puede interferir o distorsionar.

Dios es Eterno, Infinito, Inefable..., pero ama tanto al ser humano que quiere hacerse cercano, accesible, comprensible... Por eso acude disfrazado de pobreza. Francisco es un gran maestro espiritual que nos enseña a valorar esta verdad fundamental del cristianismo.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

8. ■ Dilluns (Tortosa) (litúrgia hores: 2a setm.) [2Co 1, 1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dijous [Ac 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,20-26]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ † Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, verge i màrtir.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura el llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.»

Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'hommes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.»

Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerro tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pascual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Ésta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.» Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

El Salvador eucarístico. Pintura de Juan de Juanes, Museo del Prado (Madrid)

COMENTARI

L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat

«L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als febles» (Papa Francesc). La nostra fe no és un art sense aliment. El pa i el vi són els signes que el Crist és present en la seva Església. El pa i el vi alimenten els creients, enforteixen la comunitat i són un tast de la futura festa sense fi. En el pa i el vi se'ns ofereix el Crist i ens reconcilia amb Déu. El pa i el vi, el Cos i la Sang de Crist que Déu ens dóna perquè puguem donar-ne gràcies: el motiu de la nostra acció de gràcies (=eucaristia). Celebrem amb l'Eucaristia que

Crist ens ha estimat fins a donar la seva vida per nosaltres.

Quan Jesús veu que s'acosta la seva mort, s'acomia dels seus amics amb un àpat pasqual en comú: el Sopar i l'ofrena van units en l'Eucaristia; són un signe de perdó i de reconciliació que, a través de l'entrega de Jesús, omple de sentit pasqual la festa que celebrem. Estem invitats a compartir la festa de l'amor per nosaltres. Jesús es dóna perquè estima i no espera altra cosa que corresponguem al seu amor. L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat.

Jesús diu: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes» (literalment «per molts»). Aquesta expressió semítica no s'oposa a tots,

sinó que pot significar «per tots que són molts»; és a dir, per tothom sense distinció. Nodrits amb el pa i el vi de l'Eucaristia, serem capaços de reproduir en nosaltres l'estil oblatiu del Crist, obedients a la seva paraula i amb el do de nosaltres mateixos en l'amor als germans.

Tots els qui participen de l'Eucaristia estan units entre ells i estan cridats a formar l'únic poble de Déu. Els deixebles de Jesús hem de ser el nucli d'una comunitat que abraça tots els éssers humans. El pa i el vi de l'Eucaristia prolonguen l'eficàcia salvífica de la mort de Jesús i fan possible una nova relació dels homes entre ells i amb Déu.

Ignasi Ricart, claretià

Parròquies de la Vall Fosca coneixen la Sagrada Família

Fidels de totes les parròquies de la Vall Fosca van visitar la Sagrada Família de Barcelona, el 9 de maig, i van gaudir del recorregut dirigit pels voluntaris de la parròquia de la Sagrada Família que els van explicar no només la grandesa de l'arquitectura del temple, sinó tota la dimensió espiritual que Antoni Gaudí va voler plasmar-hi.

Van cloure la visita amb una pregària dirigida per Mn. Josep Montoya, diaca responsable pastoral de les parròquies de la Vall Fosca, a la Cripta on reposen les restes de l'arquitecte, acompanyats pel Rector de la parròquia de la Sagrada Família, Mn. Lluís Bonet, principal impulsor del procés de beatificació del servent de Déu.

A Mn. Bonet li varen poder agrair la seva generositat i les atencions rebudes per poder realitzar aquesta visita tan particular.

Urgell es prepara per acollir la Pregària Taizé a Catalunya el 2016

La diòcesi d'Urgell acollirà l'any vinent la trobada de pregària de Taizé de les diòcesis catalanes. Així ho va anunciar Mn. Iván Ayala i M. Carme Girart, membres tots dos de la Delegació de Joventut, durant els actes de celebració de la trobada i pregària d'enguany.

Un grup de joves de la nostra diòcesi va fer-se present el dissabte 16 de maig en la trobada i la pregària de Taizé Catalunya, que es van dur a terme a Barcelona, amb l'assistència d'unes quatre-centes persones de la major part de les diòcesis catalanes i algunes d'altres diòcesis del territori espanyol.

La trobada, sota el lema «Una amistat que perdura», es va iniciar a les deu del matí amb l'acollida a la Facultat de Teologia i la celebració d'una pregària molt viscuda pels assistents, amb la participació de testimonis de totes les edats que van explicar la seva experiència i la seva transformació després de la visita a la comunitat de Taizé. Després els participants es van repartir en diversos indrets i aules per aprofundir en els «signes d'esperança» que significa la vivència de la realitat de la comunitat de Taizé en diversos àmbits, i com s'aplica això en el dia a dia des de diversos punts de vista: l'aplicació dels propis talents al servei de la societat, des dels missioners, l'experiència religiosa, la tasca amb els marginats de la societat, l'ensenyament, la salut, la comunicació, el coneixement de la Bíblia... Després de dinar, hi hagué una trobada amb el Germà Pere, fill de Barcelona i membre de la comunitat de Taizé, a l'entorn de les quatre propostes per a transformar-nos en la sal de la terra: transmetre al nostre voltant el gust per la vida, comprometre's en la reconciliació, treballar per la pau i tenir cura de la nostra terra. Va ser un moment de reflexió i recolliment, que va preparar els assistents per viure la intensa i joiosa pregària a Santa Maria del Mar, que va cloure el dia.

La pregària a Santa Maria del Mar va comptar amb l'assistència del Bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, el director general d'Afers Religiosos, Sr. Enric Vendrell, i el rector de Santa Maria del Mar, Mn. Salvador Pié.

Marxa nocturna a Montserrat

Un centenar de nois i noies d'arreu del bisbat d'Urgell, vinculats a les escoles Vedruna de Balaguer, Janer de Santa Coloma (Andorra) i Maria Immaculada de Tremp, i nois i noies dels grups TXT i del moviment Janer, van aplegar-se a Rubiò (Alta Anoia), a la matinada del dissabte 16 de maig, per iniciar el camí a peu cap a Montserrat.

Després de la pregària i de diferents avisos i consells, el grup es va dividir. Els més joves, primer i segon d'ESO, van apropar-se en autocar fins a Castellfollit de Boix, on començaren el camí. Els de tercer d'ESO fins a majors de 18 anys, iniciaren el camí des de Rubiò.

Durant el camí, aturades tècniques, amb fruita, xocolata i una aturada més gran amb xocolata desfeta i melindros, van ajudar els nois i noies a no perdre les forces i arribar a Montserrat en perfecte estat. A Montserrat, van gaudir del matí lliure per pregar i encendre un llum, visitar a la Mare de Déu, passejar i gaudir dels racons privilegiats que s'hi amaguen.

El grup va dinar en germanor i a la tarda van fer la pregària al cambril, amb la Mare de Déu de Montserrat de guia.

Confirmacions a Escaldes-Engordany

Els dies 11 i 12 de maig, l'Arquebisbe d'Urgell va administrar el sagrament de la Confirmació a 61 joves de la Parròquia de St. Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany en dues celebracions en què hi van participar el Rector de la Parròquia, Mn. Jaume Soy, els preveres salesians que ajuden a la Parròquia, i altres mossens. A la seva arribada a la Parròquia fou acollit pels Hbles. Srs. Cònsols Major i Menor d'Escaldes, pel President de Càritas Andorrana i pels sacerdots d'Escaldes.

A l'homilia l'Arquebisbe va remarcar, tot glossant les lectures de la Pentecosta, que no podem viure tancats en nosaltres mateixos i en les nostres pròpies necessitats personals, sinó que, semblantment als apòstols trets del Cenacle, ens cal

sortir a evangelitzar i cal estar oberts a les necessitats dels nostres germans, especialment els més pobres i febles. Mons. Vives explicà als joves confirmands allò que un resident al Cottolengo del Pare Alegre, minusvàlid, li havia manifestat cridant recentment després de fer la seva primera comunió: «jo sóc amic de Jesús!». L'Arquebisbe invità els joves a tenir aquesta mateixa actitud sempre, i també recordar aquesta petita jaculatoria: «Jesús, fes que sigui el teu amic sempre», en diversos moments de la jornada.

Comiat de la directora de Clara Rabassa

La gran família de la Residència Clara Rabassa d'Andorra la Vella, encapçalada per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, President del Patronat de la Fundació, Mons. Joan-Enric Vives va voler agrair la tasca de la Dra. Eva Riba Coma que ha decidit posar fi als seus 23 anys de dedicació a la Residència Clara Rabassa des de la seva fundació.

Es va celebrar un berenar compartit amb els avis que va comptar amb l'assistència de l'Arquebisbe, l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàries, la Presidenta delegada i representant del Bisbe d'Urgell en el Patronat de la Fundació, Sra. Eloïsa Ortega, els altres dos membres del Patronat i la Direcció de la Residència i se li ofrenà un petit obsequi de record.

Mn. Jaume Mayoral, Delegat

ràdio principat

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

El Corpus aliment per a la nostra fraternitat

Aquest diumenge celebrem la festa del Corpus Christi, una festa que presenta i exposa el Senyor a l'adoració dels fidels. En el transparent viril de la custòdia es farà present en les nostres esglésies i comunitats, fins i tot el portarem sota el tàlem pels carrers dels nostres pobles, no li faltaran els cants, les flors, les lloances i l'encens. Però Ell no en té prou, vol el nostre compromís de fraternitat.

En aquesta festa, Càritas demana que celebrem, visquem, col·laborem i preguem per la Diada de la Caritat, enguany amb el suggerent títol de «*Què fas amb el teu germà?*». Darrere aquest eslògan hi ha una gran interpel·lació per a tots nosaltres, una pregunta directa al cor i a la nostra vida com a creients. Aquest germà que viu en primera persona l'exploació, la immigració, el rebuig, la manca d'oportu-

nitats, la marginació ... i mentrestant molts de nosaltres ho vivim des de la distància, com a vacunats davant les mancances de la nostra societat.

Semblaria que tenim les finestres del nostre cor tancades al món que ens envolta, estem contents i tranquils a casa nostra, tenim de tot, malgrat la crisi econòmica i social que viuen els altres. En aquest panorama l'Església ens crida i ens diu que ens cal viure l'Esperança activa, així ens ho recorden els bisbes en aquest esplèndid document que l'hem de fer nostre «*Església, servidora dels pobres*», on ens diu «us demanem a tots que continueu l'esforç per superar aquesta situació i mantingueu viva l'esperança».

Nosaltres estem famolencs del seu Cos perquè ens inunda un materialisme que no entén de pobresa i d'injustícia. Necessitem alimentar el nostre es-

perit per poder fer créixer la nostra fraternitat, només així podrem «estimar i fer viure la justícia», només així podrem ser la mà generosa que aculli els necessitats, tal com ens demana el punt 4.1. de les nostres Prioritats Pastorals. Només així podrem construir, amb els altres, una fraternitat compromesa amb les persones, amb totes les persones i de retruc també amb els seus drets. El lema d'enguany és un estil de vida per omplir-nos d'esperança, obrir les finestres del nostre cor a allò que estímem, fem i somiem.

En aquest Diada de la Caritat comencem a fer aquest gran canvi, i no ens oblidem de lloar el Senyor sagramentat i d'ajudar amb la nostra pregària i almoïna el sagrament viu i transformador de l'Amor que és Càritas.